

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ
ΤΗΣ ΤΗΣ ΕΤΕΡΩΝ.



ΕΤΟΣ Α'.

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 9 Φεβρουαρίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 12

ΜΕ ΤΟ ΓΙΑΤΑΓΑΝΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΗΡΩΔΗ βλέπον φιλοδοξεί να παίξη ο γηραιός των Λαγκαδίων πολιτικός. Παιδιά και μανάδες, είπε, πώς θα κλάψουν με τον πρρ κολογισμόν που υπέβαλε. Και πτώματα αλλήλων θα σκορπίση γύρω του, για να νορθώσει το Κράτος τα Οικονομικά, για να μας σώσει από δευτέραν χρεωκοπίαν, χειροτέραν της πρώτης, από αληθή χρεωκοπίαν αυτήν την φοράν.

Άξιος ο μισθός του. Κανείς δεν μπορεί να του πη τίποτε, για τας οικονομίας που πρόκειται να κάμη, δσον και αν είνε αι οικονομίαι αυταί αντιπολιτευόμεναι, άρρ κατά τὰ έννά δέκατα στο κεφάλι των αντιπολιτευόμενων υπαλλήλων θα ξεσπάσουν.

Νά κάμη οικονομίας. Νά κατεβάση στο μινιμυμνμ τους μισθούς, Νά περιμαζεύση την πολυτέλειαν της υπαλληλίας. Νά ξεριζώση από τον οργανισμόν μας τον καρκίνον του υπαλληλισμού.

Άλλά...

ΒΛΕΠΕΤΕ κ' εδώ τὸ ἀναθεματισμένο αὐτὸ ἄλλὰ προβάλλει τὴν εἰδεχθῆ μούρη του.

Άλλά τί θὰ γίνουν οἱ υπάλληλοι αὐτοὶ όταν θὰ τοὺς πετάξῃ στοὺς δρόμους;

Ἐτοίμασε ἡ Πολιτεία κανένα ἄλλο στάδιον ἐργασίας καὶ φωμισμοῦ γι' αὐτοὺς;

Τοὺς ἀνοίξε ἄλλους δρόμους, βιομηχανίας, γεωργίας, ἐμπορίου, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τοὺς πη;

— Σὰς βγάξω ἀπὸ τὸ Δημόσιον Πρυτανεῖον, ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ πάρετε στά χέρια σας τὸ ἄρρονον, τὸν πῆχυ, τὸ σφυρί καὶ νὰ ζήσετε ἀνετώτερα καὶ ἀξιοπρεπέστερα;

— Σὰς ἀπολύω, ἀλλὰ μετὴν ἀπόλυσιν αὐτῆν, σὰς ἀναγκάζω νὰ γίνετε φίλοι καὶ υποστηρικταὶ τοῦ Ἔθνους καὶ ὄχι ἐχθροὶ του ὅπως εἰσθε σήμερα;

ΔΥΣΤΥΧΩΣ τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔμπορεῖ νὰ πη ἡ Πολιτεία.

Δυστυχῶς, ὁ καρκίνος τῆς υπαλληλίας εἶνε χρόνιος, χρονολογούμενος ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος μας.

Δυστυχῶς ὁ κ. Δηλιγιάννης δὲν εἶνε ὁ κατάλληλος χειρουργὸς ποὺ θάποτολμήσῃ τὴν σπουδαιστάτην αὐτῆν κ' ἐπικινδυνωδεστάτην ἐγχείρησιν.

Καὶ γι' αὐτὸ, μετὴν τὴν καλὴν διάθεσιν ποὺ ἔμπορεῖ νάχη κανεὶς νὰ τὸν συγχαρῆ γιὰ τὰς ἐπαγγελγημένας καὶ διαλαλουμένας οικονομίας του, δὲν ἔμπορεῖ καὶ νὰ μὴ τοῦ σιγοψιθυρίσῃ καὶ στ' αὐτιά ὅτι πιθανὸν νὰ κλάψουν μανάδες καὶ παιδιά, ἀλλὰ καθόλου ἀπίθανον νὰ κλάψῃ καὶ ὁ ἴδιος.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I
Παίξε, μουσική! Χορεύω
καὶ κρατῶ στήν ἀγκαλιὰ
τὴν ξανθὴ μου τὴν ἀγάπην...
Μ' ἂν σωπάσουν τὰ βιολιά
δὲν με νοιάζει, μὰς κρατοῦνε
πάλι χρόνι τὰ φίλιά!

II
Φόρεσε τὴ μάσκα. φῶς μου,
καὶ μετὰ μάσκα σὲ γνωρίζω...
Τὸ ζουμπούλι μὲς' σὲ μύρια
λούλουδα τὸ ξεχωρίζω.

Φόρεσε τὴ μάσκα. φῶς μου,
καὶ ἂν θέλῃς βγάλ' τὴν ἄλλην
ποῦ φορεῖ γιὰ μετὴν καρδιά σου
κ' ἔχει αἰώνιο καρναβάλι

III
Πρὸ χρόνος, τρελλὸ, μετ' ὀφθαλμοῦ,
— Δὲν θὰ μάσκευετῆς;
Κ' ἐγὼ ξεροκοκκίνωσα
καὶ σοῦ πη: — Τί ζητεῖς
Νὰ ἴδῃς ἀποκρηάτικα
ἄλλοι! μουτζουρωμένο
ἐκεῖνον ποὺ ἡ ἀγάπη σου
ἔχει μάσκευεμένο;

Ο Κ. ΚΟΣΜΑΣ

Ἡ μάσκα τῆς κραιπλής δὲν εἶνε ἡ χαρὰ, ἀλλὰ ἡ ἐλευθερία χαρῆς.

Τὸ κοινὸν συγγύζει εὐκόλως ἐκεῖνον ποὺ ψαρεύει πὲρ ὁλὸ νερὸ μ' ἐκεῖνον ποὺ ἀντλεῖ ἀπὸ τὰ βόθρ.



ΟΙ ΔΙΑΠΡΕΠΕΙΣ ΜΑΣ

Τὴν πτῆλην αὐτῆν τὴν ἰδρύσαμεν χάριν των διαπρεπῶν μας, οἱ ὅποιοι κατέχουν τὴν πρώτην γραμμὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας, ὀρῶντες πολυειδῶς καὶ πολυμέλως πρὸς ἀνθρώπων αὐτῆς. Τὰς εἰκόνας των διαπρεπῶν, συνοδευόμενας ἀπὸ συντομώτατον χαρακτηρηισμόν αὐτῶν, θὰ τὰς δημοσιεύωμεν ΔΩΡΕΑΝ, προνοῶντες ὅτι ὁ τύπος ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτοὺς εἰς τὸν ὑπὲρ των κοινῶν ἀγῶνα των καὶ νὰ τοὺς καθιστῆ Πανελληνίους.

Πρώτην δημοσιεύομε τὴν εἰκόνα τοῦ ἐξῆκελεύθου Δημ. Συμβούλου μας κ. Καλλιπάρη, ὅχι διότι εἶνε αὐτὸς ὁ πρῶτος ἐν τοῖς πρώτοις. Ἐν εἶδος ἀρχηγῶ τῆς πολυαρίθμου λεγεῶνος των διαπρεπῶν, ἀλλὰ διότι κατώρως διὰ τῆς δραστηριότητός του καὶ τῆς ἀκατασχέτου λογοφορίας του καὶ μεταβίβῃ τὴν ἀξιοσύνη των συνεδριάσεων τοῦ Δημ. Συμβουλίου εἰς Κοινὸβούλιον, δημοσιογράφεως μάλιστα καὶ τρίτον ἐν αὐτῇ πολιτικῶν κόμμῳ, τὸ κόμμα τῆς ἰσχυρῆς ἀριστερῆς μετὰ τοῦ ἐμῶντος του κ. Φωτίου, τὸν ὅποιον ὁ ζωγράφος μας κ. Λουκῆς Γερουλῆς, οἴλετο νὰ μὰς πείσῃ σῶναι καὶ καλὰ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς ἔχει κρύψει ἐν τῇ ταχυδακτυλογραφικῆς προτεινομένη ὑψηλῶ πύλῳ του.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Ριγμένη 'στ'ακρογιάλι ή πλανημένη
Βαρκούλα, σ'άν έρείπιο του χρόνου,
Έκείτοε ως τάχως σκελεθρομένη
Κομμάτι της ζωής, ξεσκλεδί πόνου.

Άνεμος 'στος άρμους τοξ ραγισμένους,
Πετώντας 'π' την πλήρη ως 'στην πρόμη,
Περνούν κ'ι παίρνουν πόθους πεθαμένους.
Περνούν, σ'άν ερως τρώγοντας 'αγρήμι...

Τ'ά κύματ' άπλά ή μηχανασμένη
Φιλούνε τ'η Βαρκούλα ή τ'η χτυπάνε —
Τ'ά μυστικά της παίρνουν νεκρωμένα
Και 'στό βοθ' τον έρχοντο τ'ά π'νε...

Μ'ά τ'όρα οί ξυλοκόποι τ'ά χαλούνε :
'Ο Γέρω-Ναύτης είπε 'στό παιδί του :
Τ'ά κόκκαλά του θέλουν νά κλειστούνε
'Στά ξύλα, που έχουν κλείση τ'ην καρδιά του...

Και τ'όρα νεκροκρέββατο 'στό μνήμα
'Αγνώστη ή Βαρκούλα μέσα έθήκη,
Νά ταξιδεύη κίονα, δίχως κύμα,
'Στά τέλειστο ταξίδι με τον Ναύτη!

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

'Στό ξέδι του έρως ή Ναύτης πλέει'
Νεκροποιοί τ'ά κύματ' 'άκλουθάνε'
'Αναμλλιάρης 'Ανεμος τον κλείει
Κι' οί Στενυμοί της Σενιτείξ βοηθάνε. .
Σπέστες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΦΟΝΕΥΕΙ

'Ο αγαπητός «Νουμάς» θά μοι παραχωρήση
μ'ιαν στήλην, έλπίζω, διά νά εκθέσω εις αυτήν μ'ιαν
γνώμην μ'ν ή οποία ήμπορεί νά συζητηθή παρά
των άρμοδιών, όταν περισεύη καιρός από τας τό-
σας άσχημίας, τας εθνικωτάτας όντως, τας άποστε-
ρούσας από τους περιφήμους άρμοδίους μας και
αυτάς τας προς φαιγντόν και ήπινον άπαιτουμένας
ώρας.
Διά νά μη μακρογορώ εις άνευωλίους προλό-

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

έρείπια της αρχικής δόξης και θαυμάσια αγάλματα τ'ά
όποια τ'ό γούμα άποδίει εις της ήμέρας τ'ό φως!
Αίμουλά! Ζήτω ή 'Ελλάς!...

ΚΕΦ. Ε'

«Είμαι εγώ τ'ό κάλλος και ή
ένσάρκωσις του όνειρου...είμαι
εγώ ή άνίκητος και ή άκαταμά-
χητος!...»
'Η θάλασσα έμαρμάρυσε, παρθενική και σμαράγδινας
πλανώσα χειμάρρους σελαγίζοντος άργύρου, είδος ζωόγονου
δρόσου μυρωμένης με τ'ην άλμυράν του όκεανού άνκνησθήν,
δέιστελλε ήδονικώς τους πνεύμονας, καθιρίζουσα τ'ην ψυ-

χους εισέρχομαι κατ' εὐθείαν εις του θεματος μου
τήν ουσίαν :
Προχθές κατέπεδεν ό τοίχος μ'ις γαιανθοκαπο-
θήκης έν Πειραιί και ετάφησαν 'επ' αυτήν τρεις
δυστυχείς έργάται.
'Εξητήθησαν εὐθύναι διά τ'ην τριπλήν αυτήν
άνθρωποκτονίαν, διά τ'ην εκ προμελέτης άνθ'ωπο-
κτονίαν, από τ'όν ιδιοκτίτην του έτ.μορρεπου
τείχου ;

Μη σ'ας εκπλήξη ή χαρακτηριζόμενος της πράξεως.
Δέν πρόκειται περί τυχαίου δυστυχήματος, αλλά
περί άνθ'ωποκτονίας και δ'η εκ προμελέτης — και
άμέσως σ'ας τ'ό εξηγήσω.
'Ο έν λόγφ κύριος—Σταθάτος, νομίζω, π'ως όνο-
μάζεται—όταν έκτιζε τ'ην αποθήκην του είχεν 'επ'
όψιν του βεβαίως, ότι έν αυτή ή άναποθηκίστη
πρωίμα βαρύ, συνεπ'ως 'ωφείλε νά κατασκευάση τους
τοιχους στείρωτάτους διά νάντέχουν εις τ'ό βάρος
του θάκουμ'όδε έπάνω των.

Δέν τό έπραξεν 'όμως, 'ιδως εκ κακών 'υπολογι-
σμών, ή—όπερ είναι και τ'ό πιθανώτερον—διά νά
μη έξοδεύη πολλά χρήματα.
'Ο τοίχος λοιπόν κατέπεσε, τρεις άνθρωποι έ-
τάφησαν 'επ' αυτόν, ό κ. Σταθάτος μένει άκαταδίω-
κτος και αί εήμεριδες τον τριπλούν αυτόν φόνον
τόν αναγράφου ως **τυχαίον δυστύχημα.**

'Αν οί Νόμοι ήσαν άνθροπωνώτεροι και δικαιο-
τεροι, τί θά συνέβαινε ;

'Ο ιδιοκτίτης τ'ο καταρτίσαντος τοίχου θά
έσφραζε εις τας φιλακίας, θά έπερνούεν από τό
Κακούργιοδικείο, θά καταδικάζετο, αί δε οικογε-
νεια τ'ων άτυχών θυμάτων, αί όποιαί έχασαν τ'α
στητήματά των και θά μείνουν εις τ'ες πέντε δρό-
μους, θά είχαν όλα τ'α δικαιώματα νά κινήσουν κατά
του ως δολοφόνου πλέον χαρακτηριζόμενου αυτού
κυρίου, πολιτικην άγωγήν, άπαιτούσαι τ'ην άνάλο-
γον χρηματικην άποζημίωσιν.

'Η Πολιτεία λοιπόν διά της άπειλείας τ'ων Νόμων
της έδολοφόνου προχθές εις τ'όν Πειραιά τούς τρεις
άτυχείς έργάτας.

Θέλετε νά σ'ας άπαριθμήσω και άλλα εγκλήματα ;
Τ'ά από ουσ'ηρος θύματα ή Πολιτεία τί φιλοτε-
χνεί και αυτά. 'Ως πλημμέλημα δικάζει τ'ην πρ'αξιν
των άρματοδρομοτώντων, ως άμέλειαν τ'ην χαρακτη-
ρίζει, έψ'είνε και αυτή καθαρότατος φόνος εκ προ-
μελέτης, άψ'ού ό οδηγών μ'ιαν ήμαζαν έντός της πό-
λεως και παρορμών εις άκατάσχετον όρμήν τ'ους ίπ-
πους της, γνωρίζει **πολύ καλά** ότι είναι άδύνατον
νά μη κατασυντρίξη 'υπό τους τροχούς της κανέναν
άντίποπτον διαβάτην.

Τρίτον εγκλήμα της Πολιτείας, είναι τί από
ικριώματα, δυστυχήματα, αί περιφήμοι δηλαδή
σκαλωδές των οικοδομών, αί όποιαι εις μ'εν τούς
'επ' αυτόν εξαζομένους χρησιμοποιούν ως Καιάδαί,
εις δε τούς 'επ' αυτάς διερχομένους ως σπάθαι του
Δαμοκλέους, των όποιων ή τρίχα άπειλεί από στιγ-
μής εις στιγμήν νά κοπή και νά τούς φιλοδορήση
τόν θάνατον.

'Υπάρχει κάποιον τμήμα, άποτελούμενον από
μηχανικούς, εις τ'ό 'Υπουργείον των 'Εσωτερικών,
άν δέν άπατώμαι. 'Υπάρχει και κάποιος μηχανικός

άπεσπασμένος εις τ'ην Διεύθυνσιν της 'Αστυνομίας.
Δέν μοι λέγετε, σ'ας παρακαλώ, επ'ρεπε ή όχι
νά είναι ύποχρεωμένοι οί κύριοι αυταί νά επιθεω-
ροϋν κάθε σκαλωσίαν, τίτις άνεφεύεται, και νά δια-
τάσουν τ'ην διάλυσιν της, άν έξακριδίσουν τ'ην
κατασκευήν της πλημμελή ;

'Η κλοπή του χρυσοχείριου Κωνσταντάρα.
'Εδ'ό ή Πολιτεία συλλαμβάνεται, όχι πλέον δο-
λοφονούσιν, αλλά κλέπτουσα.

'Αν υπήρχε 'Αστυνομία — και ή Πολιτεία είναι
ύποχρεωμένη νά έχη 'Αστυνομίαν, άψ'ού οί πολίται,
φορολογούνται και δι' αυτών τ'όν σκοπόν — οί ζωπο-
δύται, όσον θρασείς και άν έποτεθ'ή έτι ήσαν, δέν
θ'α έτι ζημούσαν ποτέ ν' άπογυμνώσουν ήνα κατά-
στημα, κείμενον εις κεντρικώτατον ήνα κατά-
στω, καταλλήλως φημιούμενον.

'Η Πολιτεία λοιπόν άπεγύμνωσε τ'ό κατάστημα,
και άπορω διότι δέν είδα άκόμη δημοσιευόμενον
ότι ή άπιστευθέντες ήμποροι έκίνησαν άγωγήν κατά
της Πολιτείας άπαιτούντες παρ' αυτής τ'ό αντίτι-
μον των κλαπέτων όπως δέν άπορω καθόλου διότι
δέν παρητήθη, κατόπιν της κλοπής αυτής, ό κ.
Γενίσιερλινς.

Αυστυχώς ή φυλή μου δέν χαρακτηρίζεται διά
τόσην μη μ'ας άπλου φιλοτιμίαν.

Είχα νά σ'ας αναφέρω και άλλα πολλά άκόμη
παρηγοίας ήψ'εως εγκλήματα της Πολιτείας, αλλά
τά παραλείπω ως εύκόλως έννοούμενα. Σ'ας έδωσα
μόνον τ'ας μ'ιτας, τά καλοήπια δηλαδή και σείς
εις αυτά ήμπορείτε νά χ'όσετε όσα εγκλήματα θέ-
λετε. Αί μ'ιται είναι στερεώταται.

'Ως έν επιλόγφ του άνωτέρω, είλικρινούς πάν-
τοτε, άρθρου θά μοι έπιτρέψετε νά προσθέσω και
μ'ιαν πεποίθσιν ριζωθεισάν από πολλού εις τ'ην ψυ-
χήν μου, ότι τούς Νόμους εις τ'ην πατρίδα μας
τουλάχιστον, γάνεται, δέν τούς έκαμαν άνθρωποι
δι' ανθρώπους, αλλά θηρία, σ'ίχι πάλιν διά θηρία,
άλλά δι' ανθρώπους δυστυχώς.

ΣΟΛΩΝ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΙΤΕΡΑΓΚ

IV

Τρεις κορώνες μάλαμυα έ'χενε κι' άπόρει :
Και σ'έ ποιόν της έδωκε τ'έχ'ατες ή κόρη ;

Στους γονηούς της δίνει μιά — μούρη Μοίρα γράφει! —
Και τ'ης άγοράζουν δυδ' δούλιζ' από χρυσάφι
Κι' 'εσ'α με τ'ην άνοιξιν έμεινε κλεισίμενη.

Εις τούς αγαπητικούς της μ'ιαν ή κοπέλα δίνει :
'Ασημένιους παίρνουν τρεις άλυσσους έκείνοι
Κ' 'επαν τ'ό Φθινόπωρον δλο έλυσσομένη.

'Αλλη μιά τ'ην έκαμε χ'όρι σ'τά παιδιά της :
Σιδεροχληκάδες τρεις πήραν — συρορά της! —
Τ'ό χειμ'ων πέρχσε σιδεροδεμένη.

ΑΓΙΣ. ΘΕΡΟΣ

χ'ήν, και διακ'όνοσιν τ'ην χ'αράν και τ'ην έλπίδα επί το
μέλλον.

'Ο νέος ναυτικός κλίον άπό της πρόμης του κατα-
δρομικού, ήψ'ρανε τούς όρθυλμούς και τ'ην ψυχ'ήν του
εις τ'ην έορτήν του αγαπητού στοιχείου του, και έκορέν-
ντο φωτός και χρωμάτων.

Κ'άτι έπλημμύριζε και τ'ην ιδικήν του ψυχ'ήν με δρόσον
και άγνότητα.

Μεγάλα θαλάσσια πτηνά, έλδατρος και θαλασσοδάτι
διέγραφον κύκλους άνωθεν των κυμάτων, κρώζοντα διά
γορ'ας φωνής και ακολουθούντα τ'όν ύπόλευκον αΰλακα
τόν όποιον έσημείωνε ή έλιξ επί των υδάτων ή ένίοτε
επιπίπτοντα άποτόμως νά καταβροχθίσωσι κανέν τεμά-
χιον στυπίου ριπτόμενον από του πλοίου. Εις τ'ό βάθος
του όρίζοντος δύο τρεις ρυτιτ'ηρες εξηκόντιζον μεγάλους
πίσσακας υδάτος, ως λευκά πυροτεγνήματα.

'Ο νέος έφάνετο διά του βλέμματος περκαλουθών τους
πελωρίους κύκλους των όρνέων επί του σκαπερίου β'ι-
θους του ούρανού, συγκεχυμένους όμως έντός της διανοίας
του ανεπαρίστατο τ'ό είδύλλιον του λευκού 'Αλγερίου, ή
ξανθή άγνωστος των όνειρων του, και τ'ά κομψά δελτάρια
τά όποια ήρχοντο εις έκάστην προσόρμισιν νά φέρουν νέας
συγκινήσεις και νέους πηλμούς.

Πώς έμενον ζωηραί και γλυκύνταται αί άνανησεις
αΰται της γραφικής πόλεως. Τ'ό πηρόμα των λευκών
οίκων της, οί κατ'όψου: έκάτερωθεν λόφοι, τά λευκά

ζουρούζια των μεγκλοπρεπών 'Αράβων, τ'ό γραφικώτατον
Κασμ'ήχ, οί Ζουάδα: τ'ά γαουλέδ και αϊμυστιρώδεις
Μαυρητανζί με τ'ά κεκλυμμένα πρόσωπα και τούς ζωη-
ρωτάτους μούρους όφθαλμούς των.

Κ'άτι ως αΐγλη περιέβαλλε και έζώτιζε τ'ό πανόραμα
τουτο, τ'ό φ'ως δύο μεγάλων και δροσερών όφθαλμών, ή
ροδκλή άγνότης ένός παιδικού προσώπου, και δ φωτοστά-
φνος ξανθής κόμης τ'ην όποιαν ήρχούσιν εις φανταστικήν
κραιπάλην ή λαμπρός 'Αφρικανικός ήλιος.

'Ω ! εκείνοι οί φοίνικες οί όποιοι ταλαντεύουσι τόσον
έπιχρίτως τ'ας πτεροφύλλους κορυφάς των, αί κομψαί
άψ'ίδες και τ'ά Μωσρικά των Μαυρητανικων οίκων και ό
ξφθονος και πελχιτιστικός ήλιος, όστις έν τ'η μεσημβρινή
θερμότητι του τόσον μεταμορφώνει και εξιδανικεύει

Πώς έπεθύμει νά επανήρχετο διά μ'ις εις τ'όν ήλιό-
λουστον έκείνον τόπον, όστις έμενε πλέον άρ'στον μόνον
και ζωηρόν όνειρον, ν' άνήρχετο πάλιν τ'ας κλιμακωτάς
όδους του λιμένου, νά έπ'ραξε εις τ'ην πλατείαν του πάρκου
Μπρεσόν, και έκείθεν εις τ'ην αγαπητήν οδόν Μον-
πανσιέ.

(Ακολουθεϊ)

ΝΟΥΜΑΣ

 ΕΦΗΜΕΡΙΣ

 ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

 ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

 Ἀθήναι 9 Φεβρουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ

Ὁ Συνταγματικὸς εἰρῆκε ἐπὶ τέλους τὸν Ἀλεξάνδρον του· θέλομεν νὰ τὸ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ κ. Ράλλης, ὡς πρόεδρος τῆς Βουλῆς, θὰ παίξῃ πραγματικὸν ρόλον Ἀλεξάνδρου καὶ θὰ κατορθώσῃ νὰ βίῃ χαλιναγίον στὸ θρόνον ἐκεῖνο τῆς Ἀποκαλύψεως μὲ τὰς διακοσίας τόσας κεφαλὰς, μὲ τὰς ἰσαριθμοὺς γλώσσας καὶ μὲ τὰ διπλάσια ρουσφετογόνια χέρια, τὸ ὅποιον καλεῖται Ἑλληνικὴ Βουλὴ.

Θέλομεν νὰ τὸ πιστεύσωμεν αὐτό. Λόγος σπουδαιότητας, νὰ συγχαροῦμε τὸν κ. Δηλιγιάννην καὶ τοὺς ἑκατὸν εἴκοσι ἐπτὰ του, διότι ἐξέλεξαν τὸν κ. Ράλλον πρόεδρον, ἐν γνώσει ὅτι βιάζοντο κεχαγιά στὸ κεφάλι τους.

Καὶ τί κεχαγιά! Ὅσοι τὸν γνωρίζουν, ὅσοι ἔχουν μελετήσῃ τὸν ἀτσαλένιο χαρακτῆρα του, ὅσοι ἔχουν ἐκτιμήσῃ τὰς ἀρετὰς του, ὅσοι ἔχουν θαυμάσῃ τὸν ἱπποτισμὸν του, δὲν ἀμφιβάλλουν καθόλου ὅτι ὁ κ. Ράλλης ὅσον καὶ ἂν ἐξέλεγει ἀπὸ τοὺς Κορδονικοὺς, εἶνε καὶ θὰ μένῃ πάντοτε Ρ α λ λ ι κ ὀ ς, μὴ θυσιάζων διατ. τὸν κ. Ράλλον, χάριν τοῦ ὁποίου καὶ κόμμα ὀλόκληρον ἄλλοτε ἐθυσίασε.

Ἀπόδειξις τραγωδίας ὁ εὐχαριστήριος λόγος τὸν ὅποιον ἐξεφώνησε καταλαμβάνων τὴν ἔδραν τοῦ προέδρου καὶ ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν θί ἔμεινε καθόλου εὐχαριστιμὸς ὁ γι-

ραὶὸς Κορδονάρχης, ἀφοῦ ἦτο μία ἐπίσημος χειραφέτησις ἀπὸ τὰς ὑποχρεώσεις πρὸς τὸ κόμμα ποῦ τὸν ἀνέδειξε Πρόεδρον.

Εἶνε νευρικός ὁ κ. Ράλλης, εἶνε βίαιος. Εὐτυχῶς ὅμως ἀπὸ τὴν νευρικότητά του καὶ ἀπὸ τὴν βιαιότητά του δὲν διατρέχουν κανένα κίνδυνον τὰ κεφάλια τῶν κ. κ. βουλευτῶν, ἀφοῦ τὸ Προεδρικὸν κουδοῦνι δὲν μετακινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ἀνάγκη πᾶσα νὰ καταστοῦν ἀμετακίνητα καὶ τὰ μελανοδοχεῖα τοῦ Προεδρείου.

Ν' ΑΝΤΙΚΑΤΣΤΗΣΗ

τὴν στρατιωτικὴν Ἀστυνομίαν διὰ τῆς Δημοτικῆς ἢ κυβέρνησις, ἀφοῦ τὸ θέλει. Κανείς δὲν τὴν ἐμποδίζει. Ἀλλὰ γιατί τάχα νὰ τὴν ἀντικατάστησιν μόνον εἰς τοὺς Δήμους καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς τὰς πρωτεύουσας τῶν Νομῶν;

Ἡ κλοπὴ τοῦ χρυσοχείου Κωνσταντάρου τὴν ἐπίσειε ὅτι εἰς τὰς προνομιστὶκὰς αὐτὰς πόλεις ἢ στρατιωτικὴ Ἀστυνομία λειτουργεῖ κανονικώτατα;

ΔΕΝ ΗΜΠΟΥΡΟΥΜΕΝ

νὰ μὴν ἀναφέρωμεν μίαν κριτικὴν γεμάτην δροσιά καὶ γεμάτην ὑγείαν, γεμάτην εὐλικρίνειαν καὶ γεμάτην ὀρθὴν παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν ἐδιαβάσαμεν εἰς τὸ προχθεσινὸν φύλλον τῆς «Ἀκροπόλεως» περὶ τοῦ Βασ. Θεάτρου καὶ περὶ τῶν νεοελληνικῶν ἔργων τὰ ὁποῖα ἀπὸ τινος ἀρχίσαν νὰ παίζωνται εἰς αὐτό.

Ὅσον καὶ ἂν πειράζῃ τὰ νεῦρα καὶ κηλιδόνη τὴν ἀφθιτον δόξαν τῶν θεατρικῶν συγγραφέων μας ἢ κριτικὴ αὐτὴ ἐλευθεροστομία, δὲν διαστάζομεν νὰ τοὺς διαβεβαιώσωμεν ὅτι ἔτσι μόνον θὰ κατορθώσωμεν νὰ βγάλουν καὶ αὐτοὶ κατὶ τῆς προκοπῆς, ἂν ἐνοεῖται ἔχουν καὶ κατὶ μέσα τους, τὸ ὅποιον ἐν τούτοις, μὲ τὴν δημοσιογραφικὴν δῆθεν κριτικὴν πράγματι ὅμως ἀηδυστάτην βελλαμοκρουσίαν, προκαλεῖ ἕως τῶρα μόνον τὸ μεῖδιμα, ὅταν δὲν κατορθῶν ἢ νὰ προκαλέσῃ τὸν οἶκτον.

Ἢ κριτικὴ τοῦ ἀγαπητοῦ συναδέλφου κ. Τιμ. Σταθ. ἀγωνίζεται νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ ὀλίγον τελματώδη οἰκόπεδα τῆς δημοσιογραφικῆς κριτικῆς καὶ τὸ ἐπιτυγχάνει. Καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ ἀκόμη περισσότερο, μὲ τὸν καιρὸν, ἀφοῦ τὰ πρῶτά της βήματα εἶναι τόσο στερεὰ καὶ τόσο γενναῖα.

ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

μία φορά, κύριοι, καὶ ὄχι παῖξε γέλασε!

ἦτο ἄρρωστος. Κρατοῦσε μὲ τὸ μαντήλι τοῦ σφραγισμένον τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ πάρῃ ἄερα, καὶ ὅμως σηκώθηκα καὶ ἔπῃγε στὴ Βουλὴ.

Μάλιστα! Ἐπῃγε γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν Ἀρχηγόν του, γιὰ νὰ ψηφίσῃ τὸν πρόεδρον.

Με πόσας δεκάδας ρουσφετιῶν, παρακαλοῦμεν, πληρώνεται ἡ ἀρσίοσις αὐτῆ;

Καὶ ὁ Ἀρχηγός του τὸν εἶδε, συνεκινήθη, καὶ τοῦ ἐνεῖσε ἐπανεληθμένως νὰ φύγῃ ἄμέσως γιὰ νὰ μὴ πάθῃ τίποτε ἢ παλύτιμος ὑγεία του!

Κ' ἐπειτα σοῦ λένε μερικοὶ πῶς δὲν ἔχει καὶ ἡ πολιτικὴ τὰ εἰδύλλιά της καὶ τὰ σονέτα της!

ΓΡΗΓΟΡΑ

πολὺ γρήγορα ἐτελειώσε τὴν ἐιδύγησιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὁ κ. Δηλιγιάννης. Μόλις εἰς μίαν συνεδρίασιν καὶ μόνον.

Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουν μερικοὶ ποῦ ὑπεδύτηζαν ὅτι ἡ ἀγόρευσις του θὰ διαρκέσῃ τόσας συνεδριάσεις ὅσα ἑκατομμύρια ἐπρόκειτο διὰ τῶν οἰκονομιῶν του νὰ δωρήσῃ στὸ ἔθνος. Ἡμεῖρα καὶ ἑκατομμύριον. Δεκατέσσερα ἑκατομμύρια = δεκατέσσερα ἡμερῶν ἀγορεύσεις.

Ποῖος θὰ τὸ πιστεύσῃ ὅμως ὅτι τὰ ἑκατομμύρια οὐτὰ εἶναι φανταστικά, καὶ ὅτι ἐν τῇ πράξει θὰ κατέλθουν μόνον εἰς 60 χιλ. δραχμῶν, εἰς τὰς ὁποίας θὰ συμπεριλαμβάνονται καὶ αἱ οἰκονομίαι αἱ ἐπενεχθεῖσαι διὰ τῆς καταργήσεως τῶν ἡμεροδεικτῶν τῶν δημοσίων γραφείων ὡς καὶ ἡ ἐκ τριάκοντα δραχμῶν ἀναγραφόμενη πίστωσις διὰ τὴν συντήρησιν τῶν γάτων τῶν Ὑπουργείων; Αὐτὰ διατείνονται οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, ἢ δὲ πικρα πείρα μᾶς ἀναγκάζει δυστυχῶς νὰ τοὺς πιστεύσωμεν!

ΑΠΕΦΑΣΙΣΕ

ὁ κ. Δηλιγιάννης, λέγουσιν νὰ χειραφετήσῃ τὴν Δικαιοσύνην ἀπὸ τὴν Πολιτικὴν καὶ ἔχει μάλιστα ἔτοιμον καὶ τὸ σχετικὸν νομοσχέδιον.

Καὶ θ' ἀρχίσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπὸ τὸν κατώτερον κλάδον τῆς Δικαιοσύνης, τὰ Εἰρηνοδικεῖα. Θὰ διορισθῇ Ἐπιθεωρητής, καὶ αὐτὸς μόνον θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ τὴν μετάθεσιν καὶ τὴν παύσιν τῶν Εἰρηνοδικῶν. Καὶ ὁ ὑπουργός θὰ ἐκτελέσῃ καὶ τίποτε παραπάνω.

Καλὰ καὶ ἄγρια ὄλ' αὐτά. Δὲν μᾶς λέτε ὅμως πῶς συμβιβάζονται αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀφ' ἐνός

F. AUGUSTO DE BENEDETTI

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ (3)

Η ΚΛΩΣΤΗ ΕΣΤΡΙΦΤΗΚΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Ἐδελ. (Τὸν παρατηρεῖ ὀλίγον, ἐπειτα σηκώνεται, διευθύνεται πρὸς αὐτὸν συγκεκλιμένην, λαμβάνει τὰς χεῖρας του καὶ μὲ φωνὴν κλυτπομένην ἀπὸ δάκρυα). Ὁ Ἐδμόνδε!...

Ἐδμ. (Ἠττημένος). Ἐδελίνα... εἶ εἶνε; ... τί ἔχεις;... Ἐχε ὄφρος, ἐμπρός, γιατί κλάεις;...

Ἐδελ. (Ὡς ἕνω). Ἄν ἦτο ἀλήθεια ὅτι μ' ἀγαπᾷς πάντοτε...

Ἐδμ. (Ὡσεὶ ἐκπληγτός). Ἄλλ' ἀμφισβάλεις;... Μὰ γιατί;... Πρέπει νὰ σκεπτόμεθα.

Ἐδελ. (Ὡς ἕνω. Στενάζουσα μὲ πικρίαν). Νὰ σκεπτόμεθα... Δὲν ὀμιλοῦσας περὶ σκέψεως ἄλλοτε.

Ἐδμ. (Προσπαθῶν πάντοτε νὰ τὴν καθυστερήσῃ). Τὰ ἴδια πάλι. Ἀλλὰ... — παιδί μου — πρέπει λοιπὸν ἢ

ἀγάπη μας νὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν σφραγίδα τοῦ πυρετοῦ!... Ἐχεῖς ἓνα εὐλογημένον κεφάλι ποῦ δὲν ἐνοεῖ τὰ πράγματα...

Ἐδελ. (Ὡς ἕνω). Ἀπεναντίεις μάλιστα... Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι τὰ ἐνοεῶ πολλὰ καλὰ... (μὲ παράπονον παρατηροῦσα αὐτόν). Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον.

Ἐδμ. (Μὲ ἀξέουστον νευρικότητα). Ἄλλὰ ναι, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ... ἓνα μῆνα τώρα αὐτὴ ἡ ἱστορία... (σχεδὸν ἀκούσιως, μὲ κάποιον ὀρμητικότητά). Μὰ ἐπὶ τέλους μὲ ἐσχότισες...

Ἐδελ. (Ἀμέσως, μὲ θλιβερώτατον μεῖδιμα). Σὲ ἐσχότισα. Βλέπεις, ἄρχισα νὰ σὲ σκοτίζω.

Ἐδμ. (Ἀνθιστάμενος). Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἐὼν ἐξακολούθησες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον... (μὲ κάποιον γλυκύτητα). Ἐλα δὲ, Ἐδελίνα, μὴν κἀνῆς τρέλλες τώρα, δὲν θίλω, ἔρισε τὰ κλάσματα... (Μὲ περιπαθῆ φυσικότητά). Ἀφοῦ σὲ βεβαιώσω ὅτι σὲ ἀγαπῶ πάντοτε...

Ἐδελ. (Παρακλητικῶς). Ἀλήθεια, Ἐδμόνδε; Εἶνε λοιπὸν ἐλήθειαι; μὴ μὲ ἀπατάς;... Ἐάν ἐγνωρίζεις ποῖα βίβανος μὲ κυριεῖαι ἔταν συλλογίζομαι ὅτι εἴμπορεῖς νὰ κουρασθῆς μίαν ἡμέραν ἀπὸ ἐμέ!

Ἐδμ. (Μὲ ζωηρὸν μεῖδιμα). Ἀλλὰ μὴ τὰ λές' οὕτε κἀν αὐτὰ.

Ἐδελ. (Ἀναστενάζουσα). Δὲν ἴθελαι νὰ τὰ σκεπτόμαι, ἀλλὰ...

Ἐδμ. (Μειδιῶν ἐρωτικῶς). Θὰ σοῦ σπογγίσω τὰ δά-

κρυα μὲ ἓνα φιλὶ στὰ μάτια, εἰς τὰ ὠρτὰ σου μάτια... (φιλοῦν αὐτήν).

Ἐδελ. (Συγκεκλιμένη, εὐτυχῆς, εὐγνώμων). Ἀγαπητέ μου Ἐδμόνδε, εὐχαριστῶ... πόσο καλὰ κάνεις νὰ μὲ παραγορήσῃς...

Ἐδμ. (Ὡς ἕνω). Δός μου λοιπὸν καὶ σὺ ἓνα φιλί.

Ἐδελ. (Ὡς ἕνω καὶ μὲ ὀρμήν). Ὡ ναι, πολλά, πολλά... (ἐναγκαλιζομένη καὶ ἀσπάζομένη αὐτόν). Ὅσα θέλεις, πάντοτε... Ὡ Ἐδμόνδε! Ὡ Ἐδμόνδε! τί βίβανος γιὰ μὲ νὰ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ κρύβω πάντοτε τὸν ἔρωτά μου...

Ἐδμ. (Τετραχγμένος). Τὸ θές λοιπὸν νὰ γείνη; Γνωρίζεις πολὺ καλὰ...

Ἐδελ. (Ἐξακολουθοῦσα—μὲ τοὺς βραχίονας πάντοτε εἰς τὸν τράχηλον ἐκείνου). Νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἐφευρίσκω πάντοτε ψεῦδη ὅπως ὑποκλέπτω μερικὰς ὥρας... (μὲ ἀξέκνουσαν κίδημοσύνην) καὶ νὰ ἐρρωμαι ἐδῶ... (σχεδὸν χαμηλοφώνως, μὲ τοὺς ὄφθαλμοὺς ἀνεύζοντας κατὰ γῆς). Εἰς ἓνα δωμάτιον... (Διακοπῆ). Ἐπανελαμβάνει μὲ αἰσθηματικότητά :) Ὡ δὲν ἦτο καλλιτέρον ἐάν ἐξακολουθοῦσαμε νὰ βλεπώμεθα ἐξῶ;

Ἐδμ. (Μειδιῶν) Ναι... στὸ δρόμο... στὴν ἐξοχὴ... στὰ λειβάδια... (γελοῦν) διὰ λίγο διάστημα εἶνε καλὸν, ἀλλ' ἐπειτα...

Ἐδελ. (Συγκεκλιμένη, μὲ γλυκύτητα ἀνάμικτον μὲ

να όνειροπολή την χειραφέτησιν της Δικαιοσύνης και άφ' έτέρου να επιδιώκη να ύποδουλώσῃ τόν στρατόν στην Συνκλαγήν καταργών την Γεν. Διοίκησιν ;

ΑΠ' ΕΞΩ

άπό τό Έπουργείον τών Οίκονομικών Ήσαν σωριασμένα προχθές μερικά παληροάνιδα, λείψανα της έπισκευής ή όποία γίνεται μέσα στό Έπουργείον.

Και κάποιος που τά είδε, παρετήρητε φιλοσοφικώτατα :

— Είνε τά πολεμοφόδια τά όποια φυλάσσει ό κ. Δηλιγιάννης για όρα ανάγκης ! . . .

ΤΟΝ ΕΒΑΛΕ

μέσα στην καρότσα του, την άνοιχτήν, εκάθησε κι' αυτός στο πλάι του, και τόν περιέφερε ανά τους Αθηναϊκούς δρόμους.

Και να τόν βλέπατε τό καμάρι που είχε ! Χωριάτης, με τά χωριάτικα ρούχά του και με τό κουκουν στο κεφάλι, και να κάθεται στο πλάι του βουλευτού του!... Και σ' άνοιχτή καρότσα, μάάλιστα!...

Ο κ. βουλευτής έχαιρετούσε δεξιὰ κι' άριστερά και στους παιδ γνωστούς του, που τόν εκούταζαν μεκπληξίν και του άνταπέδιδαν τόν χαιρετισμό με χαμογέλιο, μισούλινε τό μάτι του πονηρά, σάν να τούς έλεγε :

— Τι να κάνης ; Αυτά τραβούμε μεις οι πολιτευόμενοι !

Κι' έ χωριάτης, ό εκπροσωπών την στιγμήςν εκείνην τόν χαμάλην λαόν, τόν κοροϊδευόμενον και εκμεταλλευόμενον, εκορδονώτανε μέσα στην άμαξα και σ'τριβε με περηφάνεια τό μουστάκι του.

Συνταγματικωτάτην ή εικών !

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μία άληθινή άλεπού δεν καλεϊ μονάχα άγουρα τά σταφύλια που δεν μπορεί να πλησιάστ, άλλ' άκόμη κι' εκείνα τά όποια πλησιάζει άλλά φροντίζει να μη τά πλησιάσουν κι' άλλοι.

Ο συγγραφεύς πρέπει να σιωπή όταν τό έργον του προτφίρεται να διμλήση.

Τό βέλος του πνεύματος είναι τό επίγραμμα που κάμουν εις τόν θάνατον ενός κισθήματος.

περιπλοήσ παρκπονον) 'Αλλ' έπειτα . . . 'Αλλ' έπειτα... Όμως, ένθυμείσαι. Έδμόνδε, έκείνο που μου είχες πη δικά να με πείσης όπως . . . Ένθυμείσαι, μου είχες δικισθή . . .

«Μονάχα την ψυχή σου θέλω, άλλά την θέλω, την γυρεύω όλόκληρη».

«Έτσι μου έλεγε . . . άλλ' άργότερα δεν ήσκέσθης, δεν εύχαριστήθης άπ' αυτήν μόνην . . . (Ο Έδμόνδος κάμνει έν κίνημα). Μη φοβείσαι, δεν έχω τό θάρρος να σε κατηγορήσω, ξέρεις, άρ' ένός διότι διήλθομεν ώρα τόσον εύτυχεϊς... (παρητηρούσα αυτόν εις τούς όρθακμούς) λέγω διήλθομεν, διότι δεν άμειβάλλω ότι και δι' έσε αί ώρα εκείνη ήσαν εύτυχεϊς, άλλθεις ;

Έδμ. (Σρίγγων αυτήν ζωηρώς). «Ω ναι, ναι. άγάπη μου... δεν θά τις λησμονήσω ποτέ στον ζήσω . . (Σγεδόν άκουσίως). Άκόμη και αν άναγκασθώμεν να υποκύψωμεν εις μοιράϊον χωρισμίν, όταν υποχρεωθώμεν να χωρισθώμεν...»

Έβελ. (Ανασκιρτώσα). Να χωρισθώμεν, να χωρισθώμεν, τί λές ; (με άφέλειαν). Και τότε... και να ένωθώμεν ;

Έδμ. (Με ύψος ύπεροβολίας). Έβελίνα...Θεί μου, τό μέλλον δεν είναι παρά ένα έρωτηματικόν σημεϊόν... κανείς ποτέ δεν τό γνωρίζει!...

Έβελ. (Ύς άνω, σγεδόν τρέμουσα). 'Αλλά σύ... Και πώς... ; Δεν θά με έγκαταλείψης . . τώρα ;

Όταν τοποθετούμεν την αλήθεαν εις την κεραλήν, δεν έννοούμεν γενικώς ότι τό κεράλι μας, και αυτό επίσης, δεν είναι τοποθετημένον εκεί όπου έπρεπε να είναι.

Η ματαιότης είναι ή εύπρεπής προσωπίς της άγρωχίς.

Τοποθετάσαι πολύ χαμηλώτερα του ήλλου, διότι σύ ζητείς να θέσης την εξαίρεσιν, άλλ' έκείνος τόν κανόν.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΑΝΘΟΦΟΡΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

Φιλτάτε «Νουμά»

Κάθε τόσον διαβάζω εις τές έφημερίδας κάτι άθωα πειράγματα διά δύο τρεις βουλευτάς μας οι όποιοι έχουν πάντοτε με άνθος ώπλισμένην την μπουντονιέρα των. Δίχως άλλο έκείνοι που τά γράφου, θέλου να είπούν με αυτό ότι υπάρχου και βουλευτάι τών όποιων ή μπουντουιέρα μόνον έχει κάποιαν άξίαν. Δεν έχου όμως καθόλου δίκαιον. Τό άνθος δεν άποδεικνύει μόνον φιλαρέσκειαν, άλλά και τρυφερότητα αισθημάτων. Όσάκις δε πηγαινω εις την Βουλήν και πηγαινω τακτικώτατα—και περιεργάζομαι με τά φασμαϊνά μου τούς νεκρούς πατέρας του Έθνους, πάντοτε σταματώ μετά συμπαθείας εις τούς φιλανθείς, με την βεβαιότητα ότι οι κύριοι αυτοί άφου άγαπούν τόσον τά άνθη είναι άδύνατον να μη άγαπούν και την πατρίδα των.

Με τούς χαιρετισμούς μου

Η Μυρτιά

ΣΤΡΙΝΤΜΠΕΡΓ ΚΑΙ ΡΩΜΗΟΙ

Κύριε Διευθυντά του «Νουμά».

Κάποιος κύριος, θεατρολόγιος θαρρώ, λαμβάνων άφορμήν άπό την προχθεσινήν άραιοτάτην παράστασιν του Βασίλ. Θεάτρου, επιτίθεται άγρίως κατά του Αθηναϊκού κοινού, χαρακτηρίζων αυτό ως άνάξιον να έννοη έργα λεπτότατα, ως είναι ή κωμωδία του Νορβηγού Στρίντμπεργ «Δεν παίζουν με την φωτιά.»

Έχει άδικον ό κ. θεατρολόγιος. Οι ρωμηοί άπαξάπαντες, τμήμα του όποιου άποτελει και τό Αθηναϊκόν κοινόν, είναι εις θέσιν να έννοούν έργα λεπτότερα άκόμη και τεχνικώτερα άπό την έν λόγφ Νορβηγικήν κωμωδίαν, άπόδειξις δε τρανωτάτη τούτου ότι έννοούν και χειροκροτού ένθουσιωδώς την «Σαφρώ» του κ. Κλαποθάκη και την «Εσμέ» του κ. Περραιώδου.

Όλος πρόθυμος θεατής.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Κ. Παροι. 'Ωριότατον. Θα δημοσιευθη προσεγγως. Ευχαριστούμεν.—Όπως θέλεις, φιλάτε Γ. Περγ. Έστω και δύο δύο. ή κ' ένά ένά, άντλόγωι του χώρου.—Έχετε δίκαιον, κυρία Κατ. Τ. Για τά δημοσιεύσωμεν και τά δύο, και την «Οικογένειαν» στη γυάλα» και την «Οικογένειαν» στο Βιζαβί». Άφου δεν έχομεν ρίτος κομμάτι, άς περάσωμε με την Αποκρηή τών περασμένων έτών ! — Η μεγαλοφυΐα άρχίζει τά άσκή έργα, άλλ' ή έργασία τά τελειώνει. Είναι γνώμη του Hansliek αυτή. Δεν την εύρίσκετε όρθήν, κ. Νεοπτόλεμε ; — κ.κ. Ε. Ριτ. Ν. Γιαν... Α. Σιγ. εις Πάτρας. Συνδρομική σας έλήφθησαν εύχαριστούμεν. — Κον Α. Σαπ...εις Νέαν Υόρκην. Έπιταγή έλήφθη. Ευχαριστούμεν.

Δεκαπενθήμερον επιστημονικόν και καλλιτεχνικόν περιοδικόν

Ίδρυται : Γ. ΑΣΙΩΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. έτησία Δρ. 10 Κ Εις την «Κριτικήν»
» έξάμνος » 6 Ρ συνεργάζονται οι καλ-
» τμήμνος » 4 Ι λτεροι λόγμαι κ' έπι-
I στήμονες, ιδικοί μας και
I ξένοι.

Διά τό έξωτερικόν Διά πύσαν αίτησίην :
Συνδρ. έτησία ψφ. χρ. 18 Κ Διεύθυνση «Κριτικής» Άθήναι
» έξάμνος » 6 Η . Βενεζουέλιου 20

Η «Κριτική» είναι τό εύθνηότερον τών μέχρι τούδε εκδοθέντων περιοδικών

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα προαδμένα του «Νουμά» πωλούνται εις τό Κεντρικόν Πρακτορείον τών Έφημερίδων και εις τά κισθία τών πλατειών Συντάγματος Όμοιοίας, Έθνικής Τραπεζής και Βουλής.

ΤΥΠΟΙΣ ΑΘ. ΔΕΛΗ. ΙΑΝΝΗ—ΑΘΗΝΑΙ

Έδμ. (Περιπλοήσ, ώσει εκπλητος). 'Αλλά νομίζεις, Έβελίνα ; Μονάχα λέγω...

Έβελ. (Ύς άνω, άγωνιώσα, περιπτυσσομένη αυτόν). Δεν θά με έγκαταλείψης, αλήθεια, Έδμόνδε, τώρα ;... Τώρα που έχω ειδική σου, που είμαι ιδική σου, που μ' έχωμες ;, τι ήθελες...

Έδμ. (Ύς άνω, μειδιών και θωπεύων αυτήν). Ησύχασε, κόκαλα μου, ήσύχασε... τί σκέπτεσαι λοιπόν;... Βεβαίως ;,τι...δεν μπορεί να γίνη... ότι επεθύμει κανείς;... Αΐ ! αν εζήρητό από έμέ... Άν ήμπορούσα !...

Έβελ. (Πάντοτε άγωνιώσα, άλλά πιστεύουσα). Α ! αν ήμπορούσας θά μ' ένουμρεύεσο, αλήθεια, άμέσως...

Έδμ. (Όλίγον άδελβίσιος, πλλαίων προς εκούτον). 'Αλλά...έν ήμπορούσα... πιστεύω... (με γοητευτικήν φυσικότητα). 'Αλλ' επί τέλους δεν μου λές τί ανάγκη είναι να νυμφευθώμεν για να είμεθα εύτυχεϊς ; Ζώμεν τόσον καλά τώρα... Απεναντίας όταν γίνωμεν σύζυγοι, πώς ήξούρει; είναι τόσα μικροπράγματα εις τόν γίμον ώστε παρ' όλην την καλήν διάθεσιν...πιστεύε το, άγάπη μου... Να νυμφευθώμεν; 'Αλλά σοβαρά τό λές ; τό έπικέρθησ ; Και δεν γελάς ; Άνδρα; και γυναίκα... οι δύο μας ;... (γελών).

Αΐ ! πώς σου φαίνεται ; (ζωηρώς) Δεν ή' άπολύτωμεν πλέον στιγμάς ζωής με αυτός... έρασταί, έρασταί, έρασταί πάντοτε... (με αύξουσαν έπιθυμίαν) Έβελίνα, άκου, έλα εδω λαμβάνων αυτήν διά της χειρός, οδηγών αυτήν εις τό διβάνιον και προσκλιών να την καθύση).

Άκου... Πες μου : μ' άγαπάς ;...

Έβελ. (Ανθισταμένη άσθενώς με όρθακμούς διακρυσαμένους). Όχι... μη με κάνης έτσι... μου χαλάς τό κτένισμά μου...

Έδμ. (Κυριευόμενος περισσότερο άπό έπιθυμίαν). Τι πειράζει, Έβελίνα ;... (Κατορθώνει να την καθίση επί τών γονάτων του).

Έβελ. (Απαλλασσομένη και άνεγειρομένη άποτόμως). Πώς ; τί με τί ;... δεν με άγαπάς πλέον !

Έδμ. (Με κάποιαν έρμην). Έπί τέλους !

Έβελ. (Όμοίως νευρική). Λέγε όσο θέλεις επί τέλους... άλλ' έτσι είναι... 'Ηθελα όμως να μάθω για ποίαν αίτίαν δεν μπορείς να με κάμης δική σου...

Έδμ. (Μειδιών παρρησίως και ήδονικώς). Να σε κάμω δική μου ; 'Αλλά ναι, άλλ' όλως τάς στιγμάς... Τι ! άλλ' αυτό θέλω και έγώ... Έβελίνα, σου λέω, έλα . . (Ζητών να την έλάσση με κινήματα, με τό βλέμμα με την φωνήν). Έλα έδώ...

Έβελ. (Όρθή, βήματά την μακράν αυτού. Με ζωηράν στάσιν, νευρική, νεύουσα όχι).

Έδμ. (Εγειρόμενος, διευθυνόμενος προς αυτήν και ζητών να την πείση. Ύς άνω). Και γιατί...

Έβελ. (Ύς άνω).

Έδμ. (Στενοχωρούμενος, με κάποιαν βιασιότητα). Ώ τώρα...Βλέπεις...χάνωμεν άδικώς τόν καιρόν... Έβελ. (Αίφνης, στρεφόμενη και παρατηρούσα αυτόν βλοσυρώς). Τι θές να πής ; (άκολουθεί)